

Вяра

05.12 по еретическия, †22 ноември по православния календар - Св. Михаил Българин воин. Свв. апостоли Филимон, Архип и Апфия, Свв. мъченици Цецилия, Валериан, Тивуртий и Максим от Рим. Св. мъченик Прокопий. Св. мъченик Менигний. Св. преподобни Ахав

**В памет на праведния
Михаил Воин (866 г.)**

Свети Михаил живял по време на царуването на Михаил III. По произход той бил българин и се родил в град Потука (*предполага се, че това е днешният Батак - б.р.*). Знатните родители на Михаил принадлежали към числото на първите български християни. Такъв християнин от детството бил и Михаил, когото родителите и познатите наричали светото дете, заради неговото благочестие. От детски години той се отличавал с чистота на живота. В сърцето си винаги имал страх Божий, пребъдвал в пост и молитва, давал милостиня на

просяците и посещавал болните, като се украсявал с различни добродетели, кротост и смирение. След като достигнал двадесет и пет годишна възраст, Михаил постъпил на военна служба и командвал значителен военен отряд.

По това време етиопците и агаряните вдигнали война срещу Гръцкото царство и се насочили към столицата му. В защита на Отечеството излязла голяма войска и посрещнала многобройните агарянски войски. Като видели обаче че етиопците и агаряните ги превъзхождат по сила и са готови да ги надвият, гърците избягали в планините и се скрили на безопасни места.

В гръцката християнска войска се намирал и свети Михаил Воин заедно със своя отряд. Той не се изплашил от неприятеля, не се обърнал в бягство, а непрестанно укрепявал и ободрявал своите хора. Като видял всеобщото бягство на гърците, той се просълзил, паднал ничком на земята и се молел на Господа за спасението на християните. След свършването на молитвата, със своя отряд той неудържимо се устремил срещу неприятеля и се врязал в самия център на етиопците и агаряните, като жестоко поразявал враговете без всякаква вреда за себе си и отряда си. В същото време на помощ на християните се вдигнала внезапно буря: мълнии и гръм поразявали и плашели враговете така, че всички те се обърнали в бягство. С Божия помощ свети Михаил разгонил всички врагове, а сам той и отрядът му останали свършено невидими.

Като благодарил на Бога за даруваната победа, той разпуснал войската си и сам с няколко слуги се отправил обратно към дома си. По пътя се случило следното чудо.

Свети Михаил се спрял на едно място за отдих. Там се намирало голямо езеро, от което излизал чудовищен змей и изпояждал хора и добитък.

Един от слугите му видял дим, близо до езерото. Като взел хранителните запаси, той тръгнал натам и видял девойка, която плачела и чакала нещо. Слугата започнал да я разпитва и така се заслушал в разказа за страшния змей, че храната, която донесъл да сготви, изгоряла на огъня. Когато слугата се върнал, господарят му го попитал защо се е забавил и защо е изгоряла храната. Тогава слугата подробно разказал всичко, което видял и чул от девицата за змея.

Като изслушал разказа, свети Михаил решил да отиде там и започнал да събира своите слуги, но те се уплашили и отказали да тръгнат с господаря си. Тогава светият се помолил на Господа, осенил лицето си с кръстното знамение, седнал на коня и препуснал към езерото, като взел със себе си най-старшия слуга.

Като пристигнал на мястото, той започнал да разпитва девицата защо е дошла на това място. Отначало тя уговаряла Михаил да се отдалечи, за да не бъде изяден от чудовищния змей, но по настояване на светеца разказала за установения в града обичай да отдават децата си поред за изяждане от змея. Изумен от разказа на девицата, светият заповядал на слугата си да се отдалечи с коня и да чака отстрани, а сам паднал на земята и започнал да се моли на Бога. Когато светецът завършил молитвата си и станал, сред езерото се появил змеят и започнал да се приближава към брега, като отворил паст на всяка от трите си глави. Светецът взел щита и меча и отсякъл трите глави на лукавия. Като замахнал с опашка, змеят ударил светеца, причинявайки му рана. Михаил паднал в безсъзнание, но скоро се свестил и станал.

Като видял това чудо, неговият слуга побързал да отиде в града и съобщил за станалото. Гражданите излезли от града и тържествено срещнали избавителя, а девицата връчили на родителите ѝ.

И така, на Бога било угодно да прослави свети Михаил Воин със същото чудо, извършено в древността от свети Георги Победоносец.

След всичко това, като дал наставление на гражданите твърдо да държат християнската вяра, той продължил пътя си и се върнал у дома. След известно време предал с мир блажената си душа на Господа.

При гроба на свети Михаил започнали да се извършват много чудеса и изцеления на идващите с вяра болни.

След много години, по време на Второто Българско царство, българският цар Калоян превзел град Потука и решил да пренесе мощите на свети Михаил Воин в своята българска столица, Търновград. Като чул за приближаването на светите мощи, българският патриарх Василий излязъл с цялото си духовенство и гражданите да ги посрещне с кръстен ход, свещи и кадилници. Българският цар и патриархът взели светите мощи, пренесли ги на ръце и ги поставили в съборния патриаршески храм.

Страдание на света мъченица Цецилия и с нея на светите мъченици Валериан, Тивуртий и Максим (ок. 230 г.)

Светата дева Цецилия се родила в Рим от почтени и богати родители. Като чула евангелската проповед, тя повярвала в Христа, пламнала в сърдечна любов към Него, сложила си на ум да не се омъжва и да пази чистотата на девството си заради Непорочния Жених - Христа Бога. Но, противно на волята, родителите я сгодили за един благороден млад езичник от града, на име Валериан. Започнали да я принуждават да ходи в скъпи одежди и със златни украшения. Но под скъпоценните одежди тя носела груба власеница, а в сърцето си - Христа и постоянно му се молела горещо. Сам Той, както е благоугодно Нему, да съхрани чистотата в непорочност и свобода от брачен съюз. Когато настъпил денят на сватбата и започнало сватбеното веселие, тя, като въздишала от дълбочината на съкрушеното си сърце, тайно викала към Господа:

- “Да бъде сърцето ми непорочно в Твоите наредби, та да се не посрамя”.

Със сълзи усърдно молела Господа да изпрати Своя ангел за опазване на девството. Когато настъпила нощта, новобрачните били въведени в брачната стая и Цецилия казала на своя жених:

- Аз искам, любезни юноша, да ти обявя една тайна: имам невидим от тебе пазител на моето девство - ангел Божий, и ако ти се докоснеш до мен, тозчас ще те убие, понеже той стои тук, готов да ме защити от всякакво насилие.

Като чул това, Валериан почувствал страх, тъй като при Цецилия действително пребъдвал невидимо ангел, изпратен от небето да пази Христовата невеста от съюза с езическия

юноша. Той започнал да умолява Цецилия да му покаже ангела. Девицата отвърнала:

- Ти си човек, който не познава истинския Бог и затова не можеш да видиш Божия ангел, докато не се очистиш от нечистотата на своето езичество.

- Но как мога да се очистя? - попитал Валериан.

- Има един старец, на име Урбан - отвърнала тя, - и той е християнски епископ. Той може да очиства езичниците с кръщение и да ги прави способни да виждат ангелите. Ако ти искаш да се очистиш и да видиш Божия ангел, иди при него и му разкажи всичко, което чу от мен. А когато той те очисти, върни се пак тук и ще видиш ангела и ще получиш от него каквото пожелаеш.

- Но къде да намеря този старец? - попитал Валериан.

- Върви по Апиевия път- отвърнала Цецилия - и когато срещнеш по пътя просяци, им кажи: "Цецилия желае да предаде чрез мене една тайна на стареца Урбан, отведете ме при него".

Валериан тръгнал и по думите на годеницата си срещнал просяци, на Апиевия път, на които света Цецилия била добре позната, тъй като често им раздавала милостиня. Те го завели при епископ Урбан, който се укривал от гонителите по пещери и разрушени храмове. Когато Валериан предал думите на света Цецилия, епископът много се зарадвал и като преклонил колене и въздигнал ръце към небето, със сълзи произнесъл:

- Ето каква е рабинята Ти, Господи Иисусе! Подобно на пчела принася мед в църквата! Юношата, когото тя прие като лъв, изпрати при мене като агънце, тъй като, ако той не вярваше на думите, не би дошъл при мене. И така, отвори, Господи, сърцето му към познание на истината докрай, да

познае Тебе, Истинния Бог, и да се отрече от сатаната и от делата му.

Докато той се молел така, внезапно се явил старец с почтен вид, облечен в одежда, бяла като сняг, който държал в ръцете си книга. Като застанал пред Валериан, той отворил книгата да чете. Уплашен от това видение, Валериан паднал на земята, но явилият се старец го вдигнал и му казал:

- Чети, сине мой, каквото е написано в тази книга и ще се сподобиш да се очистиш и да видиш ангела, който обеща да ти покаже твоята годеница.

Валериан погледнал в книгата и прочел следните, написани със злато, думи:

- “Един е Господ, една е вярата, едно е кръщението, един е Бог и Отец на всички, Който е над всички, и чрез всички, и във всички нас, амин”.

Когато Валериан прочел тези думи, явилият се старец го попитал:

- Вярваш ли, чедо, че това е истина, или все още се съмняваш?

Валериан високо отговорил:

- Наистина, под небесата няма нищо по-достоверно от тези думи.

И веднага явилият се станал невидим, а епископ Урбан поучил Валериан във вярата, като започнал с прочетените думи и като го кръстил, изпратил го при светата му годеница.

Като се върнал у дома, Валериан намерил света Цецилия в покоите на молитва. При нея стоял ангел Божий, сияещ с голяма светлина и красота. В ръцете си ангелът държал два

венеца, сплетени от червени рози и бели лилии и изпускащи необикновено благоухание. Единия венец той сложил на главата на девицата, а другия - на главата на Валериан, като казал:

- Запазете тези венци, като оставате и двамата чисти по сърце и непорочни тялом. Донесох ви ги от рая и те имат това чудесно свойство никога да не увяхват и да не губят своето благоухание. Никой, освен обичащите, подобно на вас, чистотата, не може да ги види. Ти, Валериане, се съгласи с решението на годеницата си да запазиш чистотата. Заради това Бог ме изпрати при тебе, за да получиш всичко, което просиш от Него.

- Нямам на този свят никого по-скъп от брата ми Тивуртий - отговорил Валериан, като се поклонил на ангела. - Затова моля Господа да избави от погибелта и от властта на дявола и брат ми, както избави мене, да го обърне към Себе Си и да даде и на двамата ни да бъдем свършени в изповядването на Неговото свято име.

Ангелът му казал с радостно лице:

- Угодно е на Бога прощението ти и Той ще изпълни сърдечното ти желание: Той ще спаси брат ти Тивуртий чрез тебе, както спаси тебе чрез девицата и вие и двамата ще отидете на мъченически подвиг.

Като казал това, ангелът станал невидим, а Валериан заедно със света Цецилия се радвали в Христа и прекарвали времето в душеполезни беседи.

Веднъж при тях дошъл Тивуртий и казал:

- Удивен съм: чух, че тук има благоухание на рози и лилии. Но откъде е това благоухание, с което така се усладих, че се чувствам като обновен?

- Ти наистина се наслади на благоухание, любезни ми братко - отвърнал Валериан на Тивуртий, - понеже аз се молах на Бога за тебе, та и ти да се сподобиш с неувяхващ венец и да възлюбиш Този, Чиято кръв е подобна на цвета на розите, а плътта - на белите лилии.

- Сънувам ли, или ти говориш истината? - възкликнал Тивуртий.

- Досега ние действително живеехме като насън - отговорил Валериан. - Покланяхме се на лъжливи богове и нечисти бесове, а сега живеем в истината и благодатта Божи.

- Кой те научи на това? - попитал Тивуртий.

- Научи ме ангел Божий - отвърнал Валериан. И ти ще бъдеш в състояние да го видиш, ако се очистиш от идолското осквернение.

Тивуртий пожелал да види ангела, но Валериан казал, че е необходимо първо да повярва в Единия истински Бог и да приеме свето кръщение, а после ще може да очаква явлението на ангела. Света Цецилия взела върху си грижата за обучението на Тивуртий в истините на Христовата вяра и му доказала, от една страна, лъжовността на езическите богове и безсилието на неодушевените идоли, а, от друга - силата и всемогъществото на истинния Бог, нашия Господ Иисус Христос. Богомъдрите беседи на светата девица подействали с такава сила над Тивуртий, че той съвършено изоставил езическото и веднъж казал на Цецилия:

- Вярвам, че няма друг Бог, освен християнския, и от днес искам да служа само на Него.

Като слушала това, Цецилия неизказано се радвала и с още по-голямо усърдие продължила да поучава Тивуртий, като му разказвала за въплъщението на Сина Божий, за чудесата Му,

за доброволните Му страдания и смърт, които понесъл от любов към човешкия род. А Тивуртий от своя страна все повече смекчавал сърцето си и пламтял от любов към Господа. Като видяла топлотата на вярата му, девицата казала:

- Ако ти вярваш в нашия Господ Иисус Христос, иди заедно с брат си при нашия християнски епископ и приеми от него свето кръщение. Тогава, очистен от греховете си, ще бъдеш достоен да видиш ангела.

Като погледнал към брат си, Тивуртий го попитал:

- При кого искаш да ме заведеш?

- Ще отидем при Божия човек Урбан - отговорил Валериан. - Той е християнски епископ, човек стар, мъдър и праведен. Лицето му е като лице на ангел и думите му - истина.

- Не за този ли Урбан говориш - продължил Тивуртий, - за когото съм чувал, че два пъти е осъждан на смърт и сега се крие, спасявайки се от смъртта. Но ако ние отидем при него и търсещите да го убият ни намерят при него, непременно ще убият и нас.

На този въпрос на Тивуртий отговорила света Цецилия. Тя започнала да говори за вечния, никога и от нищо не смущаван живот на небесата и наградата на светите мъченици, понесли смърт заради Христа.

Като се запалил от желание да пострада за вярата, Тивуртий казал:

- Нека хората, лишени от ум, обичат този кратковременен живот. Аз пък желая вечен живот: води ме, братко, при епископа и нека той ме очисти и ме направи участник на вечния живот!

Валериан повел брат си при епископ Урбан, комуто разказал

всичко. Като се зарадвал за обръщането на Тивуртий, Урбан го приел с любов, кръстил го и го оставил седем дни при себе си, докато не го научил напълно на всички тайни на светата вяра.

След кръщението Тивуртий се сподобил с такава благодат, че виждал светите ангели, беседвал с тях и получавал всичко, което просел. Много чудеса извършил заедно с брат си, изцелявайки болни. Имуществото си те раздавали на безимотни християни, сираци и вдовици, откупували от тъмницата затворници и с чест погребвали телата на светите мъченици за Христа, които по това време били убивани в голямо множество.

Началникът на града, на име Алмах, който по заповед на императора проливал безпощадно кръвта на християните, като ги предавал на мъчения и смърт, узнал за братята от своите доносници и заповядал незабавно да ги хванат и доведат при него.

- Защо безчестите високия си род - попитал ги той - и погребвате тези, които са убити при императорска заповед заради многото си престъпления? Защо раздавате имуществото си на хора, от които всички са се отвърнали? Нима и вие поддържате заблуждението им и искате да бъдете същите, каквито са те?

- О, ако Бог ни сподобеше - като по-голям отговорил Тивуртий - да бъдем причислени към числото на Неговите раби, които отхвърлят това, което изглежда да съществува, но наистина го няма, и в замяна са намерили това, което видимо го няма, но което наистина съществува!

- Какво е това - попитал го началникът, - което, според тебе, изглежда да съществува, но в действителност не съществува? Не разбирам какво говориш.

Тивуртий му разтълкувал, че всичко, което има в себе си, показва и обещава да даде на хората този временен живот, който само се представя за нещо съществено, в действителност е нищо, понеже загива за кратко време. Бъдещ живот, според хората, привързани към света, няма да има въобще. Те така мислят, защото не го виждат, а междуременно той съществува и без всякакви промени ще съществува во веки. В него за праведните и вярващите ще има щедра награда, а за злите и неверните - огън и вечни мъчения.

Началникът встъпил в продължителна беседа с братята и изслушал благодатното учение за светата вяра и отречението от света, но не се съгласили с него и им заповядал да принесат жертва на езическите богове. Когато те отказали да изпълнят нареждането, заповядал да бият жестоко Валериан с тояги. Светецът обаче се радвал по време на изтезанията и говорел:

- Ето, настана времето, което желяех от цялото си сърце. Ето моят празник, ето денят на моето веселие.

В това време глашатаят викал:

- Не унижавай боговете и богините! Но и Валериан високо викал към окръжаващите го:

- Мъже, римски граждани! Нека моите мъки не ви отвръщат от истината. Бъдете мъжествени и разбийте дървените и каменните богове, понеже всички, които се покланят на тях, ще горят във вечния огън.

В това време при началника на града дошъл един велможа на име Тарквиний и тихо му казал:

- Ако не предадеш тези християни по-скоро на смърт, имотът им ще бъде раздаден на бедните едновърци и за тебе няма да остане нищо.

Като изслушал Тарквиний, началникът на града заповядал да заведат мъчениците на едно място, наречено Паг, близо до капището на Юпитер, където те трябвало да принесат жертви под заплаха, че ако не направят това, ще бъдат посечени с меч. Заедно с палачите и войните си той изпратил и своя придворен, на име Максим, за да наблюдава посичането. Но по пътя, като гледал мъчениците, Максим се просълзил и възкликнал:

- О, скъпоценен цвят на младостта! О, съюз на братската любов! О, прекрасна двойца благородни и достопочтени юноши! Защо така бързате към смъртта, като към голям пир?

- Ако ние - отговорил му Тивуртий - не знаехме със сигурност за вечния живот, който ни очаква след тази смърт, не бихме се радвали така, като се лишаваме от временния живот.

- Какъв е този живот, който е след земния? - попитал Максим.

Тивуртий отговорил:

- Както плътта ни се облича в одежди, така душата ни се покрива с тяло, а след смъртта плътта се превръща в прах. И макар и да оживее, подобно на птицата феникс, когато дойде време, ако душата се окаже свята и праведна, тозчас ще бъде отнесена от ангелите в райските чертози и там, пребъдвайки в радост, ще очаква всеобщото възкресение.

- И аз също бих се отрекъл от този временен живот - казал тогава Максим, дошъл в умиление от думите на Тивуртий, - ако със сигурност бих узнал, че ще се удостоя с живота, за който ти говориш.

- Ако искаш да се убедиш във вечния живот - обърнал се към него Валериан, - дай ни обещание, че искрено ще се покаеш и ще се отречеш от езичеството и ще се обърнеш към Бога,

Когато ние проповядваме. А ние ти обещаваме, че веднага след като бъдем посечени и душите ни се разлъчат от тялото, Бог ще отвори очите ти и ще видиш даруваната ни слава на вечния живот.

Максим дал обещание с клетва:

- Нека да изгоря в огъня - казал той, - ако от този момент не повярвам в Единия Бог, Който дава вечен живот след временния, само вие изпълнете своето обещание.

- Нареди на слугите си - казали светиите - да не ни пречат да влезем за малко при тебе в дома ти, а ние ще се постараете да повикаме при теб човека, който ще просвети душата ти, така че ще бъдеш в състояние ясно да видиш това, което ти обещахме.

Максим с радост ги въвел в своя дом, тъй като нито един от съпровождащите ги не смеел да му прекослови в нищо. Тук светите братя започнали спасителната проповед и поучили на вярата в нашия Господа Иисус Христос. Всички внимателно слушали до късно през нощта и така повярвали Максим с целия си дом и мнозина от стражата. През нощта при тях дошла света Цецилия заедно с клириците и всички повярвали били кръстени. Нощта прекарвали в молитва и беседа за вечния живот, а когато започнало да се разсъмва, светата дева казала на страдалците Христови:

- Бъдете мъжествени и неустрашими, воини Христови! Ето, отива си нощната тъмнина и започва да сияе светлината: облечете се и вие в оръжието на светлината и излезте да извършите своя подвиг. Вие се подвизавахте с добрия подвиг, вярата опазихте, вървете да приемете венеца на правдата, който ще ви въздаде Господ.

И светите побързали към уреченото място. Когато минавали

край храма на Юпитер, жреците започнали да ги принуждават да покадят тамян на жертвеника на бога, тъй като без това никой не смеел да мине край този храм. Жреците спирали всички влизащи и излизащи от града и заставяли да принесат жертва на Юпитер. Но светите не само не послушали жреците, но и се надсмели над тяхното безумие и заради това незабавно били посечени с меч.

Веднага след посичането Максим с клетва засвидетелствувал пред всички, че вижда Божии ангели, сияещи като слънце, които извели душите на светите братя от телата като някакви прекрасни девици от чертог и ги възнасят в голяма слава към небесата. Вследствие на това много от езичниците повярвали в Христа. Като узнал, че Максим е приел християнската вяра, началникът на града заповядал да го бият без милост с лозови пръчки. Така той предал душата си на Господа, а света Цецилия взела тялото му и го погребала заедно с телата на мъчениците Тивуртий и Валериан. Като желала да обозначи на гроба на Максим, че той е повярвал в бъдещото възкресение на мъртвите като в нещо подобно на възраждането на феникса от пепелта, тя наредила да изобразят там тази птица.

Като предал на смърт Тивуртий и Валериан, началникът на града мислел да се възползва от имуществото им, но такова не се оказало, тъй като света Цецилия успяла да раздаде всичко на бедните, за което била хваната по заповед на градоначалника от неговите служители. Когато дошли при нея, тя им казала:

- Послушайте ме, мои съграждани и братя! Макар да сте слуги на градоначалника, си мисля, че в душата си не одобрявате неговото неверие. Аз желая да пострадам и да умра за моя Христос, тъй като съвсем не ценя краткия земен живот, а търся вечния: по-скоро да премина в него. Вземете

ме, мъчете ме, не щадете младостта ми, предайте ме на смърт.

Тези, които я слушали, твърде много съжалявали за това, че толкова прекрасна, благородна и мъдра девица желае смърт за себе си и я уговаряли да не погубва доброволно младостта и красотата си. Но тя им казала:

- Аз не погубвам цъфтящата си младост, а само я заменям за по-добро, давам кал за злато, глина за скъпоценни камъни, земна телесна тъмница за светлосияещи небесни чертози. Нима е лоша такава замяна? Желая подобно и на вас.

Тя им говорила още дълго за наградата, която очаква праведниците, така че всички слушатели били трогнати, а те, мъже и жени, събрани в дома ѝ, били голямо множество. Накрая светата с висок глас ги попитала:

- Вярвате ли, че всичко, което говоря, е истина?

И всички, като един човек, отвърнали:

- Да, вярваме и изповядваме, че Христос, Когото ти проповядваш, е истинският Бог, а ти си Негова рабиня.

Зарадвана до дъното на душата си от този отговор, светата дева веднага изпратила да повикат епископ Урван. Като дошъл в дома, той кръстил около четиристотин души мъже и жени, повярвали в Христа. И домът на Цецилия станал църква Божия.

След това градоначалникът Алмах заповядал да изправят праведната Христова рабиня на съд и като я разпитал за вярата, чул от нея дръзновено изповядване на Христовото име.

- Откъде имаш такава смелост? - попитал я той с гняв.

- От добра съвест и непоколебима вяра - отвърнала светата.

- Нима не знаеш, нещастнице, че от императора имам право

над живота и смъртта на гражданите? - възразил Алмах.

- Ти лъжеш - отвърнала светата, - като казваш, че имаш власт над живота: би трябвало да кажеш, че имаш власт да умъртвиш, а не да даряваш живот, понеже ти можеш да убиеш, но не можеш да оживиш.

- Принеси жертва на боговете - настоявал съдията, - отречи се от Христа и ще бъдеш свободна.

На това светата обявила, че е готова да умре за Христа. Тогава мъчителят наредил да я отведат у дома и там да я умъртвят в силно загрялата баня. Три дни и три нощи я морили с жар и дим, но Божията благодат я прохлаждала и оживяла. Като узнал, че мъченицата толкова време останала жива в нагорещената баня, Алмах заповядал да я обезглавят с меч на същото място. Като я ударил три пъти с меча, палачът не отсякъл съвсем главата и като я оставил там, си заминал. Вярващите събрали с парче плат и гъба кръвта, а светата преживяла още три дни, като разсъждавала съвършено трезво и утвърждавала окръжаващите я християни във вярата. Накрая по време на молитва предала духа си на Бога и била погребана от вярващите с чест.

**В памет на светите апостоли Филимон,
Архип и Апфия (I в.)**

Мъченичество на свв. Архип, Филимон и Апфия. Миниатюра от Константинопол. XI в.

Светите апостоли Филимон, Архип и Апфия били обърнати в християнството от свети апостол Павел и пострадали за Христа от гърците езичници по време на царуването на император Нерон, в град Колоси. Когато веднъж те се намирали заедно с други християни на молитвено събрание, езичниците неочаквано ги нападнали. Всички се разбягали, освен светите Филимон, Архип и Апфия, които били хванати и отведени при Артоклис, Ефеския житопазител.

Отначало били жестоко свети Архип, при което дори

минаващите деца забивали ножове по цялото му тяло. След това, без всякаква милост, бил изтезаван свети Филимон и пребит с камъни. По същия начин била пребита с камъни и света Апфия.

Така, в мъчение, светите угодници преминали при Господа.

Тропарь апостолам

глас 3

Апóстоли святїи,/ моли́те Мїлостиваго Бóга,/ да
прегрешéний оставлéние// подáст душáм нáшим.

*Перевод: Апостолы святые, молитесь милостивого Бога, да
подаст душам нашим прощение прегрешений.*

Тропарь апостолу от 70-ти Архиппу Колосскому

глас 3

Учени́че Пáвлов и апóстоле Христóв, Архїппе,/ Евáнгелия
провозвéстниче и Колосса́ев учїтелю,/ кáменное побиéние
приéмый,/ áки драгоценное украшéние,/ їмже венéц мучéния
украсїв, вшел есї на весéлие Цáрствїя,/ идéже помянї нас
пою́щих твою́ пáмять,// апóстолов сопрестóльниче.

Кондак апостолам

глас 2

Яко звéзды всесвётлыя, просвещáющия концы́,/ апóстолы
Христóвы восхва́лим, Филимо́на слáвного, и Архїппа
священнаго,/ и Онїсима, и Мáрка, и Аполлóса, с нїмиже и
Апфи́ю всемúдрую, вопи́юще:// моли́те непрестáнно о всех нас.

Кондак апостолу от 70-ти Архиппу Колосскому

глас 4

Яко звезду великую, ты Церковь имущи, Архиппе,/ чудес твоих лучами просвещаемая, зовёт тебе:// спаси верою почитающих память твою.

В памет на светия мъченик Прокопий (303 г.)

Свети Прокопий се родил в Иерусалим. Той живеел строго и украсявал себе си с много добродетели, бидейки назначен на длъжността четец при Кесарийската църква. Като имал дар на разбиране на Писанието, свети Прокопий изяснявал на вярващите Божието Слово. Освен това той се занимавал с превод на Свещеното Писание на сирийски език и изцелявал хванати от недъга на беснуване, като изгонвал бесовете.

Веднъж, като пътувал за Скитопол, той четял словото Божие в християнските църкви, като съединявал четенето с тълкуване. Когато управителят на Кесария чул за него, заповядал да го хванат като християнин. По това време имало гонение на християните. Управителят поискал от светия да принесе жертва на езическите идоли и да въздаде поклонение на четирима царе, управляващи тогава в империята. Но светецът дръзновено отговорил:

- Християните не трябва да почитат и да се покланят на много богове и владици. Ние имаме само един Владика, Цар и Господ, Творец и Създател на всичко.

Като чул това, Кесарийският управител се изпълнил с ярост срещу светеца и заповядал да му отсекаат главата с меч. Така свети Прокопий завършил земното си поприще и по краткия път бил възведен на небето, като получил мъченическия венец

от Христа Бога.

В памет на свети мъченик Менигний (250 г.)

Мъчение на св. Менигний. Фреска от Атон (м-р Дионисиат). 1547 г.

Свети Менигний се родил в град Пария, Хелеспонтска област. По занаят той бил избелвач, занимавал се с миене и чистене на одежди и груби ленени платна. По време на работата си при реката свети Менигний на два пъти чул глас от небето, който го призовавал на подвиг заради Христовото име. Това се случило по време на царуването на жестокия гонител на християните Деций.

В града, където живеел Менигний, по заповед на царя, били хванати множество християни, осъдени на мъчения и захвърлени в тъмница. Когато вратите на тъмницата били запечатани и се пазели от воини, Ангел Господен се явил при

затворниците, снел оковите им и ги пуснал на свобода невредими.

Мъчителите, които хванали пленниците, не ги намерили в тъмницата, питали за тях стражата, но и воините не могли да им кажат нищо, тъй като вратите останали запечатани. Езичниците изпаднали в смут, а воините разпространили в града новината, че Иисус Назорей дошъл през нощта в тъмницата и извел затворниците. Заслепени от злоба, езичниците започнали да търсят християните. Вярващите пък, укрепени от станалото с тях знамение, с радост се готвели за страдание.

Като чул разказа на воините, свети Менигний се разпалил с любов към Христа и си спомнил за небесния глас, който го зовял на подвиг. Като помислил малко, той върнал дадените му за избелване одежди и се обявил за Христов последовател. Разкъсал указа на нечестивия цар Деций, с който се заповядало да се предават на мъки и смърт всички християни, ако те след убеждаване не се отрекат от Христа. След това светият бил хванат и представен пред властите. Съдията го осъдил на отрязване на пръстите, разкъсали царския указ. Когато му отсекли пръстите, от тях изтекла не кръв, а мляко. Мъчителите започнали да уговарят свети Менигний да принесе жертва на идолите, за да избегне по-нататъшни мъки и смърт. Но светецът мъжествено изповядал Христа. Тогава мъчителят заповядал да го бият без милост и да го мъчат. Повалили го на земята със силни удари, а след това го окачили на дърво и го стъргали с желязо. Това обаче не отслабило ревността на Христовия изповедник. Снели го от дървото и му отсекли главата. В този миг от устата на светеца излетяла към небето чиста гълъбица. Така, като се подчинил на небесния призив, свети Менигний извършил своя подвиг за Христа и душата му отлетяла към небето, за да приеме мъченически венец от Господа.

След кончината на светеца, християните дошли тайно през нощта на мястото на мъченията и взели тялото му. Главата му, оставена на мястото, била намерена по-късно от един християнин. Светият мъченик му се явил във видение и той намерил главата, воден от ярка звезда, сияеща над нея.

В памет на преподобния Ахав (V в.)

Преподобният Ахав бил роден измаилтянин. Като оставил отечеството си, родителите и богатството, той тръгнал след един монах, от когото приел монашески образ. Наставникът на свети Ахав се отправил заедно с него при великия подвижник Евсевий. При него свети Ахав се научил да пребъдва дълго време в молитвено бодърстване. След смъртта на блажения Евсевий, свети Ахав останал в килията му и там прекарал тридесет и осем години. Никога не обувал обувки, на кръста си носел тежки вериги. За храна му служило растително масло, разредено с вода. Повечето време на деня и нощта той прекарвал на колене, като извършвал служебни молитвословия. От сядане той съвършено се отказал. Никой и никога не го видял да седи. Като подвижник той представлявал пример за любовъдрие и послушание. Като завършил в такива подвизи живота си, той починал в мир в Господа.

В същия ден се чествува паметта на светия благоверен княз Михаил Тверски.

ЧЕТИ-МИНУТИТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

ЖИТИЕ БЛАГОВЕРНОГО КНЯЗЯ МИХАИЛА ЯРОСЛАВИЧА ТВЕРСКОГО (1318 г.)

Михаил, святой великий князь Тверской, сын Ярослава III, внук Ярослава II Всеволодовича, родился в 1272 году, вскоре по смерти отца, от второй супруги его Ксении; прозван Тверским, ибо княжил в Твери, не быв еще великим князем, и первый утвердил независимость Тверского княжения. По кончине великого князя Андрея Александровича Тверского (1304 г.) Михаил должен был вступить на великокняжеский престол, но племянник его, Георгий Данилович Московский, оспаривал у него это право. Эта тяжба затянулась на долгие годы, усугубляясь непримиримостью и властолюбием Георгия и его родственными отношениями с татарами, – он был женат на Кончаке, сестре хана Узбека. В очередной раз объявив себя великим князем, Георгий выступил против Михаила, тот же разбил его войско и взял в плен Георгия и Кончаку, но по милосердию своему даровал им свободу. К несчастью, Кончака скоропостижно умерла, и Георгий с татарским полководцем Кавгадыем оклеветали Михаила перед Узбеком. На берегу реки Нерли Михаил расстался с матерью и исповедался духовнику в грехах, сам же направился в орду, идя почти на верную гибель. Он понимал, что таким образом полагает душу свою за близких и за весь свой народ.

В начале хан принял Михаила доброжелательно, но спустя некоторое время велел его судить, предъявляя обвинение на основании свидетельств клеветников. Не слушая оправданий князя, его отдали под стражу, велели оковать цепями, наложили

на шею тяжелую колодку. Михаил с удивительной твердостью терпел уничтожение и муку. Еще на пути из Владимира он несколько раз приобщался Святых Тайн, как бы готовясь к смерти; теперь, видя неминуемую гибель, он проводил ночи в молитве и чтении псалмов. Отрок княжеский держал перед ним книгу и перевертывал листы, ибо руки Михаила были связаны. Верные слуги предлагали князю уйти тайно, но он отвечал: «Спасая себя, не спасу отечество. Да будет воля Божия!» Перед самым приходом злодеев он раскрыл наудачу Псалтирь и прочитал: «Сердце мое смятется во мне, и боязнь смерти нападе на мя». Душа его невольно содрогнулась. Когда он закрыл книгу, к нему вбежал один из отроков и сказал, что князь Георгий, Кавгадый и толпа людей приближаются к шатру. Они разогнали всех людей Михаила, а он стоял один и молился. Злодеи повергли его на землю, мучили, били пятами. Один из них, именован Романец, вонзил ему нож в ребра и вырезал сердце (22 ноября 1319 г.). Тело Михаила лежало нагое, пока толпа грабила имущество князя. Георгий послал тело великого князя в Маджары. Там многие усердствующие желали внести тело в церковь, но бояре не допустили этого, поставив его в хлеву, и позже избегали останавливаться у церквей.

Супруга Михаила, Анна, умолила Георгия позволить перевезти останки князя в Тверь. Тверитяне встретили гроб любимого князя на берегу Волги. Сняв крышку гроба, народ с несказанной радостью увидел целостность мощей, не поврежденных дальним путем. Погребение было совершено 6 сентября 1320 г. в Преображенском монастыре. Святые мощи благоверного князя обретенны нетленными в 1655 г.

Летописец называет Михаила таким же отечестволюбом, каков был св. Димитрий Солунский. Сверх достоинств государственных, Михаил отличался и семейственными, воспитанный в правилах благочестия добродетельной матерью своей Ксенией, скончавшей дни свои монахиней.

Тропарь благоверному князю Михаилу Тверскому

глас 8

Возвы́сив ум твой к Бо́гу,/ и жити́я со Ангелы возжелéл еси́,/ тлénную сла́ву земnúю оста́вил еси́, блаже́нне,/ и положи́л еси́ ду́шу твою́ за лю́ди тво́я,/ восприя́л еси́ венéц проти́ву трудóв тво́их, Богомúдре Миха́йле,// моли́ Христа́ Бо́га о чтúщих любóвию святу́ю пáмьть твою́.

Кондак благоверному князю Михаилу Тверскому

глас 2

Вы́шних ищя́ и земnúю сла́ву презрéв,/ Цéрковь Бо́жию обагри́л еси́ твоéю крóвию,/ за Ню́же и пострадал еси́, свя́те Миха́йле,/ заколéние непра́ведное приéм веселя́ся. / Тёмже со Ангелы предсто́я Христу́ Бо́гу,// моли́ непреста́нно за вся ны.

Молитва благоверному князю Михаилу Тверскому

Дивный во страдальцах святы́й благове́рный вели́кий кня́же Миха́йле! Вéлия пóдвиги и труды́ тво́я, я́же за правове́рие, за Цéрковь Бо́жию и за отéчество твоé град Тверь положи́л еси́. Ты, возжелáв вы́шних, оста́вил еси́ тлénную сла́ву земnúю, и ревну́я подви́жником Христо́вым, до́блественно противустáл еси́ я́рости царя́ нечестиваго и прещéнию зломы́шленнаго его́ воево́ды. Ты, приéм непра́ведное осуждéние и заколéние, восприя́л еси́ Небéсное Цáрствие, и крóвными кáплями, я́ко пречúдным кáменем, украси́в на главé своéй венéц, предсто́йши ны́не на Небесéх Престо́лу всех Влады́ки с ли́ки Ангел и со все́ми святы́ми Его́. Сего́ ра́ди, притека́юще к ра́це мощéй тво́их, лобыза́ем óныя сердéчными устна́ми и умíльно к

тебѣ взываѣем: о тезоимените небѣсному воеводѣ вышних сил, великий княже Михайле! Молися непрестанно Христу Богу за град твой, за люди и за вся православныя христианы. Буди споборник крепок на врагов православия Церкви Христовой. Буди и нам помощник улучшить вся, к пользе нашей и ко спасению благопотребная, охраняй нас от искушений и напастей, приходящих во временней жизни, и не лишй нас ходатайства твоего ко Христу Богу, во еже получитьи нам прегрешений прощение и сподобитися Небеснаго селения со избранными Его, яко да и в сем славится пречестное и великолепое имя Его во веки. Аминь.

† ВИЖТЕ ОЩЕ

Против ереста на новостилието

Икуменизъм в развитие - след като Б"ПЦ" напусна ССЦ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО